

De klapkus van Anna



Corine Nijenhuis, ruimtelijk vormgever, schrijver en blogger, kocht met haar vriend een vrachtschip 'uit het werk': de Henriëtte, een stalen klipper uit 1901. Ze verbouwden haar tot varend woonschip. Corine heeft een biografie geschreven over de Henriëtte onder de titel *Een vrouw van staal*. www.corinenijenhuis.com

We zullen droogvallen bij het Franse Gaatje. Een populaire plek op het Wad. Voor wie meer aan verlaten vlaktes dan aan menselijk uitzicht hecht, geen gelukkige plaats om uren vast te liggen. Maar het vaarseizoen ligt nog op één oor, de zee is leeg en onschuldig als een kinderzieltje.

Eerst brengen we de nacht door in de haven van Harlingen. De Henriëtte is het enige plezierschip dat aan de rij verlaten palen ligt. Geplof doorbreekt de stilte. Als ik opkijk is luxe motor Anna al vlakbij. Het woonschip ligt op ramkoers; als een stier lijkt het zijn ankers in de flanken van de Henriëtte te willen boren. Op het laatste moment draait de schipper bij, maar stroming stuwt zijn luxe motor zijwaarts. Er is geen houden aan. Staal beukt op staal, Henriëtte krijgt een ongewenste klapkus van Anna.

In de stuurhut spreidt de schipper zijn armen, de handpalmen in onschuld naar boven gedraaid: zo gaan die dingen. Zijn lijnen legt hij rond Henriettes bolders, da's sneller dan om de palen schreeuwt hij. Na een half uur van liggen en verleggen kan de motor uit: de Anna ligt vast. De schipper stapt in het gangboord van de Henriëtte en wenkt mijn

vriend. 'Zeg kameraad,' zegt hij, 'liggen jouw lijnen niet wat losjes?'

We vertrekken naar het Wad vóór hoogtij. Het water zakt al als we het anker laten vallen bij het Franse Gaatje. De ketting ratelt, daarna wordt het stil. De zee is verlaten, geen schip te zien. Meeuwen draaien krijsend hun rondjes; zij verheugen zich op het zeebanket dat zichzelf straks zal opdienen. Verderop ligt een zeehond op een zandplaat, hij draait zich om. Het is zo stil dat je hem haast hoort knorren.

Geplof doorbreekt de stilte. In de verte nadert de Anna traag als een galleischip met een tekort aan roeiers. 'Henriëtte!' klinkt het over de marifoon, 'gezellig, ik kom erbij.' Schichtig kijk ik om me heen. Het water is al ver gezakt; tegen de tijd dat we het anker hebben opgehaald zal het te laat zijn om nog weg te komen. Ik zie de eerste kwallen langs scheren. Blauwe ballonnen met tentakels als bruidsluiers. Ze laten zich meevoeren door het zuigende water, net als de vissen en garnalen.

De Anna draait opnieuw op ramkoers; in de verte zie ik haar ankers wellustig glanzen. Plots verdwijnt de witte snor van opspattend zeewater voor haar boeg. Door de verreijker zie ik de schipper door het gangboord rennen, het voordek op. Hij is te laat: zijn schip ligt vast als een huis. En scheef. Ik wacht tot de schipper zijn verreijker op de Henriëtte richt. Dan spreid ik mijn armen, de handpalmen in onschuld naar boven gedraaid: zo gaan die dingen.

